

Falsa, temeraria, scandalosa, perniciosa, pietati fidelium injuriosa, Ecclesiae auctoritati derogans, erronea.

De Panit. § 10.

LXV.

Propositio enuntians *irregularē strepitū novarū institutionum, quæ dictæ sunt exercitia, vel missiones..... forte nunquam, aut saltem perraro eo pertingere ut absolutam conversionem operentur, et exteriores illos commotio- nis actus, qui apparuere, nil aliud fuisse quam transeuntia naturalis concussionis fulgura,*

Temeraria, male sonans, perniciosa, mori pio salutariter per Ecclesiam frequentato, et in verbo Dei fundato injuriosa.

De modo jungendæ vocis populi cum voce Ecclesiae in pre- cibus publicis. (De orat. § 24.)

LXVI.

§ 46. Propositio assereb^t *fore contra Apostolicam praxim et Dei consilia, nisi populo faciliores viæ para- rentur, vocem suam jungendi cum voce totius Ecclesie;*

Intellecta de usu vulgaris linguae in liturgicas preces inducendæ,

Falsa, temeraria, ordinis pro mysteriorum celebratione præscripti perturbativa, plurium malorum facile pro- ductrix.

De lectione sacræ Scripturæ. (Ex nota in fine Deer. de Gratia.)

LXVII.

§ 47. Doctrina perhibens a lectione sacrarum Scriptu- rarum *non nisi veram impotentiam excusare, subjungens ultro se prodere obscurationem, quæ ex hujusc^e præcepti neglectu orta est super primarias veritates religionis,*

BULLA *Auctorem fidei.*

621

Falsa, temeraria, quietis animarum perturbativa, alias in Quesnello damnata.

De proscriptis libris in Ecclesia publice legendis. (De orat. § 29.)

LXVIII.

§ 48. Laudatio, qua summopere synodus commendat Quesnellii commendationes in Novum Testamentum, aliaque aliorum Quesnelliianis erroribus faventium opera lieet proscripta, eademque parochis proponit, ut ea tan- quam solidis religionis principiis referta in suis quisque parœciis populo post reliquas functiones perlegant,

Falsa, scandalosa, temeraria, seditiosa, Ecclesiae injuriosa, schisma fovens et hæresim.

De sacris imaginibus. (De orat. § 17.)

LXIX.

§ 49. Præscriptio, quæ generaliter et indistinetè inter imagines ab Ecclesia auferendas, velut rudibus erroris occasionem præbentes, notat imagines Trinitatis incomprehensibilis,

Propter sui generalitatem temeraria, ac pio per Ecclesiam frequentato mori contraria, quasi nullæ existent imagines sanctissimæ Trinitatis communiter approbatæ, ac tuto permittendæ.

Ex Brevi Sollicitudini Nostræ, Bened. XIV, an. 1745.

LXX.

Item doctrina et præscriptio generatim reprobans om- nem speciale cultum, quem alicui speciatim imagini solent fideles impendere, et ad ipsam potius quam ad aliam confugere,

Temeraria, perniciosa, pio per Ecclesiam frequentato mori, tum et illi Providentiae ordini injuriosa, quo ita Deus nec in omnibus memoriis sanctorum ista fieri voluit, qui dividit propria unicuique prout vult.

Ex S. Aug. ep. 78 clero, senioribus, et universæ plebi Ecclesiæ Hipponen.

LXXI.

Item quæ vetat ne imagines præsertim B. Virginis ullis titulis distinguantur præterquam denominationibus, quæ sint analogæ mysteriis de quibus in sacra Scriptura expressa fit mentio;

Quasi nec adscribi possent imaginibus piæ aliæ denominaciones, quas vel in ipsismet publicis precibus Ecclesia probat et commendat,

Temeraria, piarum aurium offensiva, venerationi B. præsertim Virgini debitæ injuriosa.

LXXII.

Item quæ velut abusum extirpari vult morem quo velatae asservantur certæ imagines,

Temeraria, frequentato in Ecclesia, et ad fidelium pietatem fovendam inducto mori contraria.

De Festis. (Libel. memorial. pro fest. reform. § 3.)

LXXIII.

§ 50. *Propositio enuntians novorum festorum institutionem ex neglectu in veteribus observandis, et ex falsis notionibus naturæ et finis earumdem solemnitatum originem duxisse,*

Falsa, temeraria, scandalosa, Ecclesiæ injuriosa, favens hæreticorum in dies festos per Ecclesiam celebratos concivis.

Ibid. § 8.

LXXIV.

Deliberatio synodi de transferendis in diem Dominicum festis per annum institutis : idque pro jure, quod persuasum sibi esse ait episcopo competere super disciplinam ecclesiasticam in ordine ad res mere spirituales ; ideoque et præceptum Missæ audiendæ abrogandi diebus in quibus, ex pristina Ecclesiæ lege, viget etiamnum id præceptum : tum etiam in eo, quod superaddit de transferendis in adventum episcopali auctoritate jejuniis per annum ex Ecclesiæ præcepto servandis ;

Quatenus adstruit episcopo fas esse jure proprio transferre dies ab Ecclesia præscriptos pro festis jejuniis celebrandis aut indictum Missæ audiendæ præceptum abrogare,

Propositio falsa, juris conciliorum generalium et summorum Pontificum læsiva, scandalosa, schismati favens.

De juramentis. (Libell. memorial. pro juram. reform. § 5.)

LXXV.

§ 51. *Doctrina, quæ perhibet beatis temporibus nascientis Ecclesiæ juramenta visa esse a documentis divini præceptoris, atque ab aurea evangelica simplicitate adeo aliena, ut ipsummet jurare sine extrema et ineluctabili necessitate reputatus fuisset actus irreligiosus, homine christiano indignus : insuper continuatam patrum seriem demonstrare juramenta communi sensu pro vetitis habita fuisse : indeque progradientur ad improbanda juramenta, quæ curia ecclesiastica, jurisprudentiæ feudalis, ut ait, normam secuta in investituris et in sacris ipsis episcoporum ordinationibus adoptavit : statuitque adeo implorandam a sacerdiali potestate legem pro abolendis juramentis, quæ in curis etiam ecclesiasticis exiguntur pro suscipiendis munib; et officiis, et generatim pro omni actu curiali ;*

Falsa, Ecclesiae injuriosa, juris Ecclesiastici læsiva, disciplinæ per canones inductæ et probatæ subversiva.

De collationibus ecclesiasticis. (De collat. ecclesiast. § 1.)

LXXVI.

§ 52. Insectatio, qua synodus scholasticam exagitat, velut eam quæ viam aperuit invehendis novis, et inter se discordantibus systematibus, quoad veritates majoris pretii, ac demum adduxit ad probabilismum et laxismum;

Quatenus in scholasticam rejicit privatorum vitia, qui abuti ea potuerunt, aut abusi sunt,
Falsa, temeraria, in sanctissimos viros et doctores, qui magno catholicæ religionis bono scholasticam excoluere, injuriosa, favens infestis in eam hæreticorum conviciis.

Ibid.

LXXVII.

Item in eo quod subdit, mutationem formæ regiminis ecclesiastici, qua factum est ut ministri Ecclesiae in obli-
 vionem venirent suorum jurium, quæ simul sunt eorum obligationes, eo demum rem adduxisse ut obliterari fa-
 ceret primitivas notiones ministerii ecclesiastici et solli-
 citudinis pastoralis;

Quasi per mutationem regiminis congruentem discipli-
 næ in Ecclesia constitutæ et probatæ obliterari unquam
 potuerit, et amitti primitiva notio ecclesiastici ministerii,
 pastoralisve sollicitudinis,

Propositio falsa, temeraria, erronea.

§ 4.

LXXVIII

Præscriptio synodi de ordine rerum tractandarum in collationibus, qua posteaquam præmisit, in quolibet arti-

culo distinguendum id quod pertinet ad fidem et ad essen-
 tiā religionis, ab eo quod est proprium disciplinæ, sub-
 jungit, in hac ipsa (disciplina) distinguendum quod est
 necessarium, aut utile ad retinendos in spiritu fideles ab eo
 quod est inutile, aut onerosius, quam libertas filiorum novi
 federis patiatur, magis vero ab eo quod est periculosum
 aut noxiū, ut pote inducens ad superstitionem et mate-
 rialismum;

Quatenus pro generalitate verborum comprehendat,
 et præscripto examini subjiciat etiam disciplinam ab Ec-
 clesia constitutam et probatam, quasi Ecclesia quæ spi-
 ritu Dei regitur disciplinam constituere posset non solum
 inutilem, et onerosiorem, quam libertas christiana pa-
 tiatur, sed et periculosam, noxiā, inducentem in su-
 perstitionem et materialismum,

*Falsa, temeraria, scandalosa, perniciosa, piarum aurium
 offensiva, Ecclesiae ac spiritui Dei, quo ipsa regitur,
 injuriosa, ad minus erronea.*

*Convicia adversus aliquas sententias in scholis catholicis
 usque adhuc agitatas. (Orat. ad synod. § 2.)*

LXXIX.

§ 53. Assertio, quæ conviciis et contumeliis insectatur
 sententias in scholis catholicis agitatas, et de quibus
 Apostolica Sedes nihil adbuc definiendum aut pronun-
 tiandum censuit,

*Falsa, temeraria, in scholas catholicas injuriosa, debitæ
 Apostolicis Constitutionibus obedientiæ derogans.*

*De tribus regulis fundamenti loco a synodo positis pro re-
 formatione regularium. (Libell. memorial. pro reform.
 regularium, § 9.)*

LXXX.

§ 54. Regula 1^a quæ statuit universe et indiscrimina-
 vi.

tim statum regularem aut monasticum natura sua componi non posse cum animarum cura, cumque vitæ pastoralis muneribus, nec adeo in partem venire posse ecclesiasticae hierarchiae, quin ex adverso pugnet cum ipsiusmet vitæ monasticae principiis,

Falsa, perniciosa, in sanctissimos Ecclesie Patres et præsules, qui regularis vitæ instituta cum clericalis ordinis muneribus consociarunt, injuriosa pio, vetusto, probato Ecclesie mori, sumorumque Pontificum sanctionibus contraria; quasi monachi, quos morum gravitas et vitæ ac fidei institutio sancta commendat, non rite, nec modo sine religionis offensione, sed et cum multa utilitate Ecclesie clericorum officiis aggregentur.

Ex S. Siricio epist. decret. ad Himerium Tarragon. c. 13.

LXXXI.

Item in eo quod subjungit, sanctos Thomam et Bonaventuram sic in tuendis adversus summos homines mendicantium institutis versatos esse, ut in eorum defensionibus minor æstus, accuratio major desideranda fuisset,

Scandalosa, in sanctissimos doctores injuriosa, impius damnatorum auctorum contumeliis favens.

LXXXII.

Regula 2a multiplicationem ordinum ac diversitatem naturaliter inferre perturbationem et confusionem: item in eo quod præmittit, § 4, regularium fundatores qui post monastica instituta prodierunt, ordines superaddentes ordinibus, reformationes reformationibus, nihil aliud effecisse quam primariam mali causam magisque dilatare;

Intellecta de ordinibus et institutis a Sancta Sede probatis, quasi distincta piorum munorum varietas, quibus distincti ordines addicti sunt, natura sua perturbationem et confusionem parere debeat,

Falsa, calumniosa, in sanctos fundatores, eorumque fideles alumnos, tum et in ipsis summos Pontifices injuriosa.

LXXXIII.

Regula 3a, qua postquam præmisit parvum corpus degens intra civilem societatem, quin fere sit pars ejusdem, parvamque monarchiam figit in statu, semper esse periculosum, subinde hoc nomine criminatur privata monasteria, communis instituti vinculo sub uno præsertim capite consociata velut speciales totidem monarchias civili reipublicæ periculosas et noxias,

Falsa, temeraria, regoloribus institutis a Sancta Sede ad religionis profectum approbatissima injuriosa, favens hæreticorum in eadem instituta insectationibus et calumniis.

De systemate, seu ordinationum complexione ducta ex alatis regulis, et octo sequentibus articulis comprehensa pro reformatione regularium. (§ 10.)

LXXXIV.

§ 55. Art. 1. De uno duntaxat ordine in Ecclesia retinendo, ac de seligenda præ cæteris regula sancti Benedicti, cum ob sui præstantiam, tum ob præclara illius ordinis merita: sic tamen ut in his, que forte occurrent temporum conditioni minus congrua, instituta vitæ ratio apud Portum-Regium lucem præferat ad explorandum quid addere, quid detrahere conveniat.

2. Ne compotes fiant ecclesiasticae hierarchiae, qui se huic ordini adjunixerint, nec ad sacros Ordines promoveantur, præterquam ad summum unus, vel duo, initiandi tanquam curati, vel capellani monasterii, reliquis in simplici laicorum ordine remanentibus.

3. Unum in unaquaque civitate admittendum monasterium, idque extra mœnia civitatis in locis abditiорibus et remotioribus collocandum.

4. Inter occupationes vitæ monasticae pars sua labori manuum inviolate servanda, relicto tamen congruo tempore psalmodice impendendo, aut etiam, si cui libuerit,

litterarum studio. Psalmodia deberet esse moderata, quia nimis ejus prolixitas parit præcipitantiam, molestiam, evagationem. Quo plus auctiæ sunt psalmodiæ, orationes, preces, tantumdem peræqua proportione omni tempore immunitus fervor est, sanctitasque regularium.

5. *Nulla foret admittenda distinctio monachos intersive choro, sive ministeriis addictos; inæqualitas isthæc gravissimas omni tempore lites excitavit, ac discordias, et a communitatibus regularium spiritum charitatis expulit.*

6. *Votum perpetuae stabilitatis nunquam tolerandum. Non illud norant veteres monachi, qui tamen Ecclesiæ consolatio et christianismi ornamentum extiterunt. Vota castitatis, paupertatis et obedientiæ non admittentur instar communis et stabilis regulae. Si quis ea vota, aut omnia, aut aliqua facere voluerit, consilium et veniam ab episcopo postulabit, qui tamen nunquam permittet ut perpetua sint, nec anni fines excedant. Tantummodo facultas dabitur ea renovandi sub iisdem conditionibus.*

7. *Omnem episcopus habebit inspectionem in eorum vitam, studia, progressum in pietate: ad ipsum pertinebit monachos admittere, et expellere, semper tamen accepto contubernialum consilio.*

8. *Regulares ordinum, qui adhuc remanent, licet sacerdotes, in hoc monasterium admitti etiam possent, modo in silentio et solitudine propriæ sanctificationi vacare cuperent: quo casu dispensationi locus fieret in generali regulâ numero 2º statuta, sic tamen ne vita institutionem sequantur ab aliis discrepantem, adeo ut non plus quam una, aut ad sumnum duæ in diem Missæ celebrentur, satisque cæteris sacerdotibus esse debeat una cum communitate concelebrare.*

Item pro reformatione monialium. (§ 11.)

Vota perpetua usque ad annum 40, aut 45, non admittenda. Moniales solidis exhortationibus, speciatim labori addicendæ: a carnali spiritualitate qua pleraque distinentur, avocandæ: expendendum utrum, quod ad ipsas attinet, satius foret monasterium in civitate relinquiri;

Systema vigentis, atque jam antiquitus probatæ ac receptæ disciplinæ subversivum, perniciosum, Constitutionibus Apostolicis et plurimum Conciliorum etiam generalium tum speciatim Tridentini sanctionibus oppositum et injuriosum, favens hæreticorum in monastica vota et regularia instituta stabiliori consiliorum evangelicorum professioni addicta conviciis et calumniis.

De nationali concilio convocando. (Libel. memorial. pro convoc. concil. national. § 1.)

LXXXV.

§ 56. *Propositio enuntians qualemcumque cognitionem ecclesiasticæ historiae sufficere, ut fateri quisque debeat convocationem concilii nationalis unam esse ex viis canonice, qua finiantur in Ecclesia respectivarum nationum controversiæ spectantes ad religionem;*

Sic intellecta, ut controversiæ ad fidem et mores spectantes in Ecclesia quacumque subortæ, per nationale concilium irrefragabili judicio finiri valeant: quasi inerrantia in fidei et morum quæstionibus nationali concilio competenteret,

Schismatica, hæretica.

§ 57. *Mandamus igitur omnibus utriusque sexus Christi fidelibus, ne de dictis propositionibus et doctrinis sentire, docere, prædicare præsumant, contra quas in hac Nostra Constitutione declaratur, ita ut quicumque illas vel earum aliquam conjunctim vel divisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis etiam disputando publice vel privatim tractaverit, nisi forsitan impugnando, ecclesiasticis censuris aliisque contra similia perpetrantes a jure statutis pœnis, ipso facto, absque alia declaratione subjaceat.*

§ 58. *Cæterum, per hanc expressam præfatarum propositionum et doctrinarum reprobationem, alia in eodem*

libro contenta nullatenus approbare intendimus; eum præsertim in eo complures deprehensæ fuerint propositiones et doctrinæ sive illis, quæ supra damnatae sunt, affines, sive quæ communis ac probatae cum doctrinæ et disciplinæ temerarium contemptum, tum maxime infensum in Romanos pontifices et Apostolicam Sedem animum præ se ferunt.

§ 59. Duo vero speciatim notanda censemus, quæ de augustissimo sanctissimæ Trinitatis mysterio, § 2 Decreti *de Fide*, si non pravo animo, imprudentius certe synodo exciderunt, quæ facile rudes præsertim et incautos in fraudem impellere valeant. Primum, dum posteaquam rite præmisit Deum in suo esse unum et simplicissimum permanere, continuo subjungens ipsum Deum in tribus personis distingui, perperam discedit a communi et probata in christianæ doctrinæ institutionibus formula, qua Deus unus quidem in tribus personis distinctis dicitur, non in tribus personis distinctus: cuius formulæ commutatione hoc vi verborum subrepit erroris periculum, ut essentia divina distincta in personis putetur, quam fides catholica sic unam in personis distinctis confitetur, ut eam simul profiteatur in se prorsus indistinctam.

§ 60. Alterum, quod de ipsomet tribus divinis personis tradit, eas secundum earum proprietates personales, et incommunicabiles exactius loquendo exprimi, seu appellari Patrem, Verbum, et Spiritum sanctum, quasi minus propria et exacta foret appellatio Filii tot Scripturaræ locis consecrata, voce ipsa Patris e cœlis et e nube delapsa, tum formula baptismi a Christo præscripta, tum et præclara illa confessione, qua beatus ab ipsomet Christo Petrus est pronuntiatus; ac non potius retinendum esset quod edocuit ab Augustino Angelicus præceptor¹ vicissim ipse docuit *in nomine Verbi eamdem proprietatem importari, quæ in nomine Filii*, dicente nimirum Augustino², eo dicitur *Verbum quo Filius*.

§ 61. Neque silentio praetereunda insignis ea fraudis plena synodi temeritas, quæ pridem improbatam ab

¹ S. Th. 1 p. q. 34, art. 2, ad 3. — ² Aug. de Trinit. l. 7, c. 2.

Apostolica Sede conventus Gallicani declarationem an. 1682, ausa sit non amplissimis modo laudibus exornare, sed quo majorem illi auctoritatem conciliaret, eam in Decretum *de Fide* inscriptum insidiose includere articulos in illa contentos palam adoptare, et quæ sparsim per hoc ipsum Decretum tradita sunt horum articulorum publica et solemnni professione obsignare. Quo sane non solum gravior longe se Nobis offert de synodo, quam prædecessoribus Nostris fuerit de comitiis illis expostu landi ratio, sed et ipsimet Gallicanæ Ecclesiae non levis injuria irrogatur, quam dignam synodus existimaverit, cujus auctoritas in patrocinium vocaretur errorum, quibus illud est contaminatum Decretum.

§ 62. Quamobrem quæ acta conventus Gallicani mox ut prodierunt, prædecessor Noster ven. Innocentius XI per litteras in forma Brevis diei xi aprilis anni MDCLXXXII, post autem expressius Alexander VIII Constit. *Inter multiplices* diei iv augusti anni MDCXC, pro Apostolici sui munieris ratione improbarunt, resciderunt, nulla et irrita declararunt, multo fortius exigit a Nobis pastoralis sollicitudo recentem horum factam in synodo tot vitiis affectam adoptionem, velut temerariam, scandalosam ac præsertim post edita prædecessorum Nostrorum decreta, huic Apostolice Sedi summopere injuriosam reprobare ac damnare, prout eam præsenti hac Nostra Constitutione reprobamus et damnamus, ac pro reprobata et damnata haberi volumus.

§ 63. Ad id genus fraudis pertinet, quod synodus in hoc ipso decreto *de Fide* quanplures articulos complexa, quos Lovaniensis Facultatis theologi ad Innocentii XI judicium detulerunt, tum et alios duodecim a card. *de Noailles* Benedicto XIII oblatos, non dubitaverit ex reprobato secundo Ultrajectensi concilio vanum vetusque commentum exsuscitare, temereque his verbis jactare in vulgus, nempe universæ Europæ notissimum esse, eos articulos Romæ severissimo examini subjectos fuisse, et non solum a qualicunque censura immunes exiisse, sed etiam a laudatis Romanis pontificibus fuisse commendata.

tos : cuius tamen assertæ commendationis non modo nullum exstat authenticum documentum, quin potius eidem refragantur acta examinis, quæ in Nostræ supremæ inquisitionis tabulis asservantur, e quibus id tantum apparet, nullum super iis prolatum fuisse judicium.

§ 64. Hisce propterea de causis librum hunc ipsum, cui titulus : *Atti e Decreti del concilio diocesano di Pistoja dell anno MDCCCLXXXVI. In Pistoja per Atto Bracali stampatore vescovile. Con approvazione; sive præmisso, sive quovis alio titulo inscriptum, ubicumque, et quocumque idiomate, quavis editione, aut versione hactenus impressum aut imprimendum, auctoritate Apostolica tenore præsentium prohibemus et damnamus, quemadmodum etiam alias omnes libros in ejus, sive doctrinæ defensionem, tam scripto quam typis forsan jam editos, seu, quod Deus avertat, edendos, eorumque lectionem, descriptionem, retentionem, et usum omnibus et singulis Christi fidelibus sub pena excommunicacionis per contra facientes ipso facto incurrendæ, prohibemus pariter et interdicimus.*

§ 65. Præcipimus insuper venerabilibus fratribus patriarchis, archiepiscopis et episcopis aliquis locorum Ordinariis, nec non hæreticæ prævitatis inquisitoribus, ut contradicentes et rebelles quoscumque per censuras et penas præfatas, aliaque juris et facti remedia, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, brachii sæcularis auxilio, omnino coerceant et compellant.

§ 66. Volumus autem ut earumdem præsentium transcriptis, etiam impressis, manu alicujus notarii publici subscriptis, et sigillo personæ in dignitate ecclesiastica constitutæ munitis, eadem fides prorsus adhibeatur, quæ ipsis originalibus litteris adhiberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ.

§ 67. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam Nostræ declarationis, damnationis, mandati, prohibitionis et interdictionis infringere, vel ei ausu temerario contrarie. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli

apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam-Majorem, anno Incarnationis Domini millesimo septingentesimo nonagesimo quarto, quinto kalendas septembbris, pontificatus Nostri anno vigesimo.

PH. CARD. PRODATARIUS. R. CARD. BSACHUS DE HONESTIS.

VISA

DE CURA J. MANASSEI.

LOCO † PLUMBI.

F. LAVIZZARIUS.

Registrata in Secretaria Brevium.

Anno a Nativitate Domini Nostri Jesu Christi millesimo septingentesimo nonagesimo quarto, indictione duodecima, die vero trigesima prima augusti, Pontificatus Sanctissimi in Christo Patris, et Domini Nostri Domini PII divina Providentia PAPÆ SEXTI anno vigesimo, supradictæ Litteræ Apostolicæ affixæ et publicatæ fuerunt ad valvas Basilicæ Lateranens., et Principis Apostolorum, Cancellariæ Apostolicæ, Curia generalis in Monte Citorio, in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis solitis et consuetis Urbis per me Joannem Renzoni Apostolicum Cursorem.

FELIX CASTELLACCI, Magister Cursorum.

FINIS BULLÆ Auctorem fidei.